

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΟΥΡΑΡΕ

1 Λεφέρβη περνοῦσαν μιά έποκή, πολὺ δύσκολη, μιά έποκή ἀτ' αὐτές πού περιμένει κανεὶς ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν τὸ θάνατο.

Ἐγένετο τὸ ἀπομεοήμερο, εἶχαν δεῖπνοις μὲ φυσιὶ ζεῦγος—μιὰ λίτρα γιὰ πέντε ἄτομα. Τὸ δεῖπνον ὅσπειτε τώρα ; τὶς στερνές κάκωνες ἀνταγόνετες τὸν μέσα στὴ γυμνὴ κάμαρα, δῶν εἰλάνην ἀπομεινεῖ μονάχα δύο, «έξκοιλαισομένες» καρέκλες, δύο παληστρώματα καὶ ἕνα μεγάλη μπασού πού δοζησμένες γιὰ τραπέζη.

«Ἀπάνω σ' αὐτὸν τὸ μπασού, ὁ Ζάκ Λεφέρβη ἀκούποισθε τοὺς ἀγκώνες του κι' ἔσφιγγα μὲ τὶς γροθεῖς του τὸ κεφάλι του, ἀνίκανος νά καταλάβῃ γιατὶ ἡ μοιά τούς είχε χτυπήσει μὲ τὸν λόσσο.

«Ἐπειτ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀρρώστειας, τοῦ κάκου εἴχαν φάσει ἐπὶ τέσσερες ἀλλούς μῆνες νά βρῆ δουλεῖα. Οἱ ἀνδρῶνες δεινόνυταν σκληροὶ ἀπένταντι τὸν τὸ θηρία, ἀδάφοροι σὰν τὰ δέντρα, τὶς πέτρες καὶ τὰ νερά. Στὸν καφό τῆς ἀθλιότητος δύλα είνε ἀθλιότης. Ήταν σὰν τὴ χιονοστιβάδα πού παρασκεύει στὸ καταράλημα της κι' ἀλλες γιονοστιβάδες. Πετόσσος ὁ Ζάκ κι' γυναίκα τούς ἀντὸν τὸν καρδιό εἴχαν παλέψει μ' ὅλη τοὺς τὴν ἐνεργητικότητα. Μὰ εἴχαν τσακιστὴ πειτεῖ.

«Ωτόσο τάχαν κουνιοπεριέστει μὲ ψευτοδουλείες, μὲ τὶς λιγοστὲς οἰκονομίες πού εἴχαν καὶ πουλῶντας ἔνα ἔνα τὰ ἔπιπλά τους. Εἴχαν βέβαια κάποια συγγένη πλούσιο, μᾶς ἤταν τόσο φυλάργυρος ὅστε δὲν τοὺς εἴχε δύναται οὔτε μά πεντάρα. «Ἐπειτε λοιπὸν νά πεθάνουν τῷδε οἱ Ζάκ κόπτας τὴν χλωμήν γυναίκα τούς μὲ τὰ σκαμένα μάγουλα καὶ τὰ βαθυστολόμενα μάτια. Κύττατε τὶς δύο σόρες τοὺς ποὺ εἴχαν πάψει πειά νά μεγαλώνουν ἀπὸ τὶς στεργησεῖς καὶ τὸ νεαρό παιδί, τὸν Πίερ, τὸ γιον ἐνός πεθαμένου φίλου του, ποὺ τὸν εἴχε νιοθετήσει καὶ τὸν θεωροῦσε σὰν δύο τὸν παιδί.

— Λοιπόν, θὰ πεθάνουμε ἀπ' τὴν πεῖνα; μουσιμότισσε. Στὴ στιγμὴ ποὺ οὐτάρχει τόσο φυσιο... τόσο πλούτη.

— Η τόχη νά γινοίσται καὶ γιὰ μᾶς. Ψιθύριστος ή γυναίκα τούς μὲ φωνὴ σινθηκέντη. Κάμε λίγο κουφάριο ἀκόμα, φτωχές μου Ζάκι.

— Εξαφαν., τὴ στιγμὴ ἔκεινη, τὸ κουδούνι τῆς ἔξωπορτας κατέπησε... «Οἶοι, ἀνατηδόνας καὶ ἡ κ. Λεφέρβη πήγε σ' ἀνοίξη. Ἐνας κοντὸς ἀνθρώπος παρουσιάστηκε, στεγνός καὶ λυγερός, μὲ μάτια πού ἐλαμπαν ἀπὸ ἀντίληφη.

— Εγώ τὴν τιμὴ νά μιλάω στὸν κύριο καὶ στὴν κυρία Λεφέρβη; φωτίστησε ὡς ἀγνωστός, ἀφοῦ ἔρθιξε μιὰ ματιά γύρῳ του.

— Ναι, κυρίε, ἀπάντησε ἡ νεανία μου κούρασι.

— Καλά! καλά! είτε ὡς ἀγνωστος προχωροῦντας μέσα. «Εχω μιὰ πολὺ σπουδαῖα ερδησιά νά σάς ἀναγγείλω...

Στάτηκε μιὰ στριμονή κι' ἔπειτα είτε ἔπιστημα:

— Ο θεῖος σας Σελεστέν Λεφέρβη πέθανε!

Καὶ καθώς ἐλέγε τὰ λόγια αὐτὰ τὰ μάτια του στρογγύλεψαν, σὰν νῆθελον νὰ φοροφράσῃ τὴ στάσι δῆλων αὐτῶν ποὺ τὸν ἀποκούσαν.

Στήγη ἀρχὴ ήταν μιὰ ἔπιληξης δημοσιεύτω δύομισι μὲ τρόιμο. «Ἐπειτα ὁ Ζάκ ἔργαλε μιὰ στριγγή κραυγῆ σὰν νά τοι ἔφευγε ἔνα βάρος τρομερό, σὰν νά εἴχε λυτρωθῆ. Τὸ ἰδιό ἀκριβῶς ἔξεφραζε κι' ἡ φυσιογνωμία τῆς γυναικας του

«Ο ἀγνωστὸς φάνηκε σὰν ν' ἀπογοτεύθηκε ἀπὸ τὴ στάσι τους αὐτῆς.

— Δὲν τὸ περιμένατε, ξ; φωτίστη.

— Οχι, ἀπάντησε σοβαρά ὁ Ζάκ. «Ήταν ἀποσαδόκητο, όπως ἔνας σεισμός.

— Είστε ὁ μόνος τον συγγενής; ξαναφόρτησε δ' ἀγνωστος.

— Οι μόνοι τοι συγγενεῖς, ἀπάντησε δὲ ο Ζάκ. «Η γυναίκα μου κι' ἔγω είμαστε δευτέροι ἔξαδελφοι. Αρά, ξ-

ΤΟΥ J. - H. ROSNY, AINÉ.

χονεμε τὸν ιδιο βαθμὸ συγγενείας μὲ τὸ μακαρότη!

— Καὶ εἰστε, συνεπῶς, οι μόνοι κληρονόμοι του Σελεστέν; Εἰστε βέβαιοι γι' αὐτό;

— Απολοντας βέβαιου.

— Λοιπόν ἔχαντες ὁ ἀγνωστός μὲ μιὰ τρομακτικὴ βραδάντητη, ή κατάστασις σας είνε τρομερή.

Θέλησε να μιλήσῃ, μὰ τὰ μάτια του ἔπεισαν στὰ παιδιά καὶ δάγκωσε τὰ κελλή του.

— Θύ ήθελα νά σᾶς πῶ μερικὲς λέξεις ιδιαιτέρως, ἐπροσθεσε μ' εὐγένεια. Ο Ζάκ πληρίσας πόρος τὸν ἀγνωστὸν ἐνώ η χλωμάδα του μεγάλωνε ἀπόμη περισσότερο. Συγχρόνως ἡ γυναίκα του πού φαινόταν πιὸ γαλήνια γύνισται καὶ είπε στὸν πατέρα του παραπλέον:

— Πιερό, δὲν πάρεις τὰ μικρά νά τη βγάλης λίγο ξέν; Θύ μᾶς χρειασθήτη πολὺ, κύριε; επρόσθετος ἀπευθυνούμενη πρόσδιος τὸν ἀγνωστό.

— Μισή ώρα περιποιείν κυρια.

— Ακούστε Πιέρ; Ηγανείπε παιδὶ μου....

— Ο Πιέρ διστάει. Μά τρωφερή καὶ δυνατή συγκίνησις ἔχανε τὰ κελλῆ του νά τρέμουν. Φαγόνταν σάν νά θητελε νά τρέξῃ μεριστά ποτὲ θετὸν τον πατέρα.

— Πήγανει! ξαναείπε η κ. Λεφέρβη.

— Τότε, μὲ φανερή θύλη, δὲ Πιέρ πήρε τὰ δύο κοριτσάκια καὶ βγήκε εξω.

— Είμαστε μόνοι, μουριμούσιοις ὁ Ζάκ στὸν ἀγνωστό. Τί μᾶς θέλετε;

— Θέλω νά σᾶς πῶ, είπε ἔκεινος μὲ τὴν ίδια ἐντυπωσιακὴ βραδύτητα, διτὶ σᾶς βαρύνει μά σπουδαία κατηγορία.

— Ο Λεφέρβη ἀντηδόθης καὶ φωτίστησε :

— Μία κατηγορία... ἐμένα;

— Τὰ ζεύρα του ἔτεσσαν, ή γανάκτησης ἔχανε τοὺς κροταφούς του νά χτυπούσον.

— Μά αὐτὸν είνε ἀνόητο καὶ ἀτιμο! φιθύρισε.

— Δὲν σᾶς κατηγορῶ ἐγώ, τοὺς ἀπάντησης μελαγχολικά ὁ ἀγνωστός.

Σᾶς κατηγορῶ ὁ ίδιος δεν τρεζός. Μιά μικρή σωτηρία, ἔτακολούθησε. Ο Ζάκ καὶ ή γυναίκα του, μὲ τὸ κεφάλι σογμένο, ένοιωθαν νά περνάν μαριστενή φορέα. Αὐτὴ η ώρα ποὺ θάρσετε νάναι η ὥρα τῆς ἀπολιτευμάσεως, φαινόντας ποὺ θάταν η πιὸ τρωφερή ἀπὸ διέτες τὶς ἀλλες.

— Η κ. Λεφέρβη ἀνατηδόθηκε πρότοι καὶ φωτίστησε τὸν ἀγνωστό.

— Πούς είστε; Γιά ποιό λόγο κ' έξ οὐδόματος τίνος ἐχόχαστε νά μᾶς βασανίσετε στὴ δυνατική μας;

— Είμαι ο 'Αντρες Μωραΐν, ἐπιθεωρητής τῆς Αστραλείας, ἀπάντησε φυσικὸν ἀγνώστος.

— Η πάντησις αὐτὴ θένεις τοὺς Λεφέρβη νά καταλάβουν καλύτερα τὴν κρισιμότητα τῆς θεάσεως τους.

— Αν καταλαβάνων καλά, είτε ὁ Ζάκ μὲ φωνὴ ἀτονη, ο θεῖος μας μὲ κατηγορήσεις ποὺ πεθάνειν... Αὐτὸν μᾶς φαινέται σχεδόν ἀδύνατον γιατὶ ζέσω τὸν καραπάτη του, ἔπειτα πάν παραληροῦσε.

— Ο μακαρίτης δὲν μιλήσει καθόλου. Διατύπωσε γραπτῶς τὴν κατηγορία του.

— Ούτε αὐτὸν τὸ καταλαβαίνων... Πῶς μπόρεσε νά γράψῃ ἀπὸ πέναν δολοφονητής; Εξ ἀλλού, κυντάτε μας καλά, κύριε. Πέστε μᾶς έχοντας δημοσίων;

— Οχι, ἀπάντησε εἰλικρινῶς δ' αστινομικὸς ἐπιθεωρητής, μά καμια μαριστή πάντα τὰ φαινόμενα πλατούντων;

— Καὶ πᾶς δολοφονήθηκε δ' θεῖος μας; φωτίστησε δὲ ο Λεφέρβη.

— Εχόντας βέλος δηλητηριασμένο μὲ κονιάρε. Αὐτὸν δὲν σᾶς λειπεῖ τίποτε;

— Ναι. Ο θεῖος μου ταξίδεψε πολὺ κι' ἀπὸ τὰ ταξίδια του αὐτὸν ἔφευγε μά συλλογή παραδόξων δτλον. Μπορεῖ καὶ τὸ δηλητηριασμένο βέλος ποὺ τὸν κτύπησε σ' ἀνήκησε στὴ συλλογή αὐτῆς.

— Ναι, έτσι εί-

'Ο Ζάκ έσφιγγε μὲ τὶς γροθεῖς του τὸ κεφάλι του.'

νε. Χτυπήθηκε τη στιγμή που ξέπειρε ένα μέρος της συλλογής του από κάποιον που ήτανες και ήταν ο πληροφορημένος δύο ως είσαγε σε έτσι... Κι' αντό, μονάχα φτάνει, έλλειψεις άλλης αποδείξεως ν' αποτελέσῃ βάσις κατηγορίας.

— Κατάλαβα διέκοψε με πίκρα ότι ζάχ τὸν ἀστυνομικό. "Όταν χτυπήθηκε τὸν θεῖον μου, ἔγραψε και μᾶς κατηγόρησε. Μά αὐτὸς είνε παράλογο!"

— Γιατί;

— Γιατί είναι πρώτους έπειτε νά συλλογιστή νά ζητήσῃ βοήθεια... νά φωνάξῃ ένα γιατρό...

— Κι' αν δολοφόνος τὸν ἔφερε σε κατάσταση που νά μη μπορῇ νά τὸ κάνει αὐτό; παταρήστος δ' ἀστυνομικός.

— Μά πως... Γιά νά γίνει αὐτό, θά πειτε νά τὸν φιμώσῃ και νά τὸν δέσῃ, ἀφήνοντας του τὸ ένα χέρι έλευθερον, και νά τον πάν μελάνη και γαρτί...

Αι παραπομπές σας είναι λογικές, τούλιν γιατίκες είπε ο ἀστυνομικός κυττάστων κατάπαυτα τὸ ζεύγος Λεφέρη. Μά δεν βλέπετε κανέναν ἄλλο τύπο που νά έμπτυσθεις;

"Έγραψε θέματα, άπαντας τὸ λομπράνη κι η Λεφέρη επεμβαίνοντας στη συζήτηση. "Ο δολοφόνος φένγοντας ἐρόθετος νά κλείσῃ τὴν πόρτα πίσω του."

— Αρχικώς έκανε ο Μοραΐν. Μά τὸ θέμα μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθιμο.

— Ω! Κύριε! ψιθύρισε ή νέα γυναῖκα ὑπόνοντας τὸν δῆμον της. Μά προσπάθησε νά μᾶς πιάσετε στὴν παγίδα. "Ολα τὰ παράθυρα τοῦ θείου μας ήσαν φραγμένα μὲ σιδερένια κάγκελλα. 'Ακόμα και στὸ ισόγειο νά βρισκούνται δεν θὰ μποροῦσε νά βγῃ ξέω.

— Ελετα κατά πληροφορημένη κυρία! παρατήρησε ψυχρά ο Μοραΐν.

— Άλλοι μονο, γαϊ, ἀπάντησε τὸ Ζάχ. Και βλέπετε ὅτι δὲν οᾶς κρύβουμε τίποτε... Λοιπὸν ὁ θεῖος μας ἀφού κτυπήθηκε αὐτὸς τὸν δολοφόνον εἶπενες μόνος του, κλειδωμένος. 'Ασφαλῶς θὰ φέναξῃ ζητώντας τὸν βοηθεῖαν... Επειτα μή βλέποντας νάργεται κανένας...

— Θέλησε τουλάζιστον νά μή μείνει τὸ ἔγκλημα ἀτμώδητο! συμπλήρωσε ο Μοραΐν σπλαγχνό.

— Μά δέν είνε δυνατὸν νά μᾶς κατηγόρησε είτε δὲ τὸ Τάξ.

— Ναί, οᾶς κατηγόρησε, ἀπάντησε δὲ τὸ ἀστυνομικός. "Ἐγραψε αὐτά τὰ λόγια. Οι κληρονόμοι μου είνανταν..."

Αὐτὸς εἶν δὲ;

— Επαπλούσθησε μιά μικρή σωπή κι' ἔπειτα δὲ τὸ Ζάχ γότισης μὲ γαλήνη:

— Ποιού ώρα ἔγινε τὸ ἔγκλημα;

— Μεταξὺ δύο και τρεις

— Τὸ έκανα πρὸ πάντων γι' αὐτόν... για τὸν πατέρα μου!...

— Εἰπούντο, κύριε, μεταξὺ δύο και τριών, έκανα τοιά αὐτέπαληληλα διαβήματα σὲ ἐμπόδους γιὰ μας δόσουν ἔργασια. "Ο πρῶτος μὲ δέχτηκε τὸ δύο και κάτι, ὁ δεύτερος στὶς δύομισυ κι' ὁ τρίτος πρὸ τὸν τίς τρετί. Και περίμενα πάρκητη δῶμα στὸν ἀντιθάλαιο, ὥστε του νὰ με στεγούνται. Καθὼς δὲ τὸ ἔγκλημα ἔγινε στὸ Σαντιγύ, μοῦ φαινεται πώς τὸ ἄλλοι μοι είναι ἀποδειγμένο...

— Όσο γιά μένα, ἔργοδος με πορφρὸν νά σάς δώσω ἔνα ἄλλο ίξιον ἀρχίβεις. Θα οᾶς ψάχνουμε τὰ ὄνοματα τὸν προσόπου, τὸν τόπον θὲτεις πέτεις ἀπειπαύσουν τὸ ἄλλοι μοις. "Αν είστε τίμους πρέπει νὰ πάτε νά τὸ ξεπαγμένωστε ἀμέσως... Θὰ ηταν πολὺ σκληρὸν ν' ἀφήσετε μέσ' στὴν ἀβραστότητα ἀνθρώπους που πεθαίνουν ἀπ' τὴν δυστυχία.

Αδέν τὰ λόγια, που προφέθηκαν μὲ μιὰ παθητική ἀπλότητα, συγκίνοντας τὸν ἀστυνομικό. "Η πονηρία, η ψιχορρήτης, έξαφανίστηκαν γιὰ μιὰ στιγμή ἀπ' τὸ πρόσωπο του κι' ἀπ' τὴν φωνή του κι' ἀπάντηση μὲ γλυκύνεια:

— Σᾶς τὸν πρόσωπου μὲ νά ἐνεργήσω μὲ τὴν μεγαλύτερη ταχύτητα. Απόψε κινάλας, θὰ προσπαθήσω ν' ἀρχίσω τὸν ἔρευνά μου... "Εντομεταξύ, σᾶς μή βγητε καθόλου ξέω, διόστους νά έξακριβώσω τὰ γραφόμενά σας. "Αν δέν είσαστε ένοχοι...

— Είμαστε άθινοι! είτε δὲ τὸ Ζάχ με φωνή βαθειάς.

Ο ἀστυνομικός πήρε τὰ δύναματα κι' τὰς διευθύνσεις τὸν ἀνθρώπου που νὰ δύνηται βεβαιωθούνταν τὸ ἄλλοι τοῦ τὸ Λεφέρη κι' ἔψυχε, ἀφοῦ τοὺς διαφεύγωντας μιὰ φύση γιὰ τὸ ἐνδιαφέροντας του.

Σχεδόν ογκόδωρος, δὲ πέτερον γίνεται κι' μὲ τὰ κοριτσάκια. Φαινόντους κουφαμένα μὲν είχαν μάντεψει τίποτε ἀπό τὸ δράμα που παιζόνταν γύρω τους. "Ο Πιέρ δύμικας είχε μὲν έκφραστα ἀγριὰ ἀγνωνιώδη. Κύτραξε μὲ προσοχὴ τὸν θεῖον του γονεῖς κι' ἔπειτα είτε:

— Δέν είνε τίποτε, ε;

— Τίποτε, παιδί μου, ἀπάντησε μὲ στοφήρη δὲ τὸ Ζάχ. Τίποτε ἄλλο ἀπό εὐχάριστα νέα. Αὐδίο θὰ χορτάσουμε δλοι.

Μεγάλα δάκρυα κύλισαν ἀπ' τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ κι' ἔπειτα μ'

ένα λυγμό, φίγηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Λεφέρη.

Μὲ τὴν πεποίθησι διει τὸ ἄλλοι τους ήσαν ἀναμπιστήτητα, δὲ Ζάχ καταδύθωσε ν' ἀποκοινηθῇ ἐκείνη τὴν νέγκα. Μά ή κ. Λεφέρη δὲν μπόρεσε νά κοιμηθῇ. Η ταμαχὴ που τῆς εἶχε προκαλέσει ή προσκεφτεῖ τὸν ἀστυνομικὸν ἔξακολονθόντε, ἀντὶ ήταν βέβαιη γιὰ τὴν αἰσιό έβασι τοῦ δράματος. Εξ ἀλλού, μὲ τὴν περιέργεια τοῦ φύλου της προσαύθισε νά ἐμβαθύνῃ στὸ αἰνίγμα. "Αναριστόταν ἀδιάκοπα, γιατὶ ὁ θεῖος Σέλεστεν εἶχε γράψει πρὶν πεδάνη αὐτὰ τὸ ἄλλοκοτα λόγια. Ο μακαρίης ήταν, βέβαια, ἔνας ἀνθρώπος που ζόντες ήταν, σπληνός, ἀγνος, ἀπρόσιτος, μὲ δὲν ἤταν καθόλου ὑποχρεωτής. Εξ ἀλλού δὲν εἶχε καιματιά ἀφορμή να μηνισκαίη ἐναντίον τοῦ κι' ἀν εἶχε ὅμως δὲν ήταν ιστορία τρόπου ἐκδικήσεος ἐναντίον τους. Συγχρόνως ή κ. Λεφέρη δὲν πιστούσε νά περιέργειας ἐναντίον τους. Κι' ἀν εἶχε γράψει διάρκειας τὸν πάτερα της περιήλας. Απεναντίας εἶχε σχεδόν τὴν βέβαιωτάτη διει ποιεῖν γράψεις στη σημερινή πράξης ἀποτελούσε μάντεις ενδειξεις τῆς παντόνας ἀνόητης.

Κι' ή νέα γνωστα στριφύρωτες στὸ σκληρὸν στρῶμα της κυριεύμενη ἀπὸ μιὰ ταραχὴ που τὴν μεγάλωσε η πείνα. Κάθε τόδο, μιὰ κίνηση τοῦ Ζάχ, τῶν μικρῶν ή τοῦ Πιέρ την ἔκανε ν' ἀνασκοπήσῃ. "Επειτα ζαναβούτιζόταν στοὺς στούς στογιαστής.

Μοναχά κατὰ τὰ ζαραματα, μπορεῖσε ν' ἀποκοινηθῇ μ' ἓναν ὑπνομένιο.

Τὸ πρῶτον οἶλοι έπινησαν έξανταλμένη απὸ τὴν ἀγωνίαν. πασικαμένοι ἀπὸ τὴν πείνα. Κανένας δὲν εἶχε διάθεση νά μηλοθῇ... Οίλοι περιέργειαν μὲν πάνταρητη ἀνεπομπονίσιο. Τέλος στὶς ἑνέτης ἡ δημητρία ή πόρτα γιώτησης καὶ ὁ ἐπιευθυντής πλανιώταν στὰ χελώνη πλανιώτας.

— Τὸ βλέμματα δημος που ἔρχεται αὐτὴ τὴ φρόντη στὴ δυστιγλισμένη οἰλογένεια, εἴληχαν χίσει πιὰ τὴ διαιρεσιατική πους δέσηται. Δὲν πάχαιρε καιματιά ἀμφιβολία γιὰ τὸ ἄλλοι δεξ.

— Είχα τέλη τὸν εἶπε άμεσως. Μπόρεσα και βρήκα ὃλα τὰ πρόσωπα που πιπόδειται. Δὲν πάχαιρε καιματιά ἀμφιβολία γιὰ τὸ ἄλλοι δεξ.

— Και μ' ἔνα χαρούγελο, ἐπούθεσε :

— Εξ ἀλλοι εἶχα τὸ προαισθηματικό ποὺ είσαστε ἀδωνιδο.

— Η ξανανική ζαρά ποὺ ἔνοιωσε ἀκοίνοτας αὐτὴ τὰ λόγια, ἔκανε τὰ μαγούλα τοῦ Ζάχ να κοκκινίσουν. Μά έκεινο ποὺ έποντας ἐντύπωσε στὸν ἀστυνομικὸν ήταν η ζαρά τοῦ μικροῦ Πιέρ, μιὰ ζαρά ἄνηρια, τρελλή, ανηγκάριτη...

— Νά είναι παύτινο παύτινο νεαρόπιστης τοῦ Ζάχ.

— Είχα εἴπειται ἀπὸ λίγη δημητρία οι δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἀνθρώποι πνούσιαν τὴν τόσο μεγάλη και βαθειά εντυχία τῆς πείνας που γράταινε. Μὲ λίγη φωνή, μὲ βούτυρο και μὲ σκόλατα η φρική ζαρά ζανάγνει μιὰ λαμπτηρή σφραγίστηκε. Τὸ μέλλον ἀγοράστων γεγάπτω ἀπὸ τὰ μεγάλα έκεινα ποὺ διέφυσαν.

— Είναι δυνατὸν ποὺ πιπόρησε η πιπόρησης... επανελάμβανε δὲ τὸ Ζάχ. Και φιλούσε τὰ παιδιά του με τρέλλα.

Κατὰ τὶς ἔντεκα ή κ. Λεφέρη ἔπειτε τὸ σύζυγο της νά βγῃ ξέω, μὲ τὰ δύο κοριτσάκια. Η διάνα κράτησε τὸν Πιέρ γιὰ μερικὰ θελήματα. "Όταν έμεινε μόνη μὲ τὸ παιδί τὸ κότταξε μιὰ στιγμή σιωπηλή. Είχε γινει τοπατάση τὸν έπειρον.

— Τότε κι ο Λεφέρη είτε μὲ ἀσύγκρατη θάλψη:

— Εἴσοδος στούς δυστυχισμένους...

— Ο Πιέρ δὲν παίρνει τὸ πετρόλια κι' μὲ τὰς δυνατές στογιαστής.

— Οινού έφηγε χθες τὸ μισθεμήρη κατά τὴν μιάρια σημερινή πηγες στὸ Σαντιγύ, έξαρσολούντος ή νέα γνωστα. Ο θεῖος Σέλεστεν ήταν μόνος έξει.

— Εσύ δὲν δυσωλεύεταις ν' ἀναγνωρίσους τὰ δηλητηριασμένα βέλη... Α, παιδί μου γιατὶ τὸ έκανες αὐτό:

— Ο Πιέρ έβγαλες μιὰ πλεύτηρη κραυγή, γονάτισε μπρός στὴ νέα γνωστικά και μὲ φύση λαχανισμένη είπε:

— Δέν τὸ δέναντα γιά μένα. Εγώ ξέσου δὲν δέν θά ξήσω. Δὲν έπειτε νά σᾶς μήρησον όλους νά πεθάνετε... Τὸ έκανα γιά σᾶς, γιά τὰ κοριτσάκια στη σελίδα 1589)

Η ΠΡΟΞΕΝΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΤΖΕ'ΥΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1564)

λους. Μάθε δητὸς οὐ Τόμ, δικὶ μόνον ἔχει τελεώσει τὰς σπουδάς του ὡς Αγρονόμος, ἀλλὰ εἰνεὶ καὶ λαιπτόρος δικηγόρος. Δὲν βλέπω, λοιπόν, γιατὶ νὰ τὸν περιφρονήσῃς τόσον...

— Οὐ Τόμ εἶναι μετριόρων, ἀγάπητη του. Δὲν εἶναι ἀπὸ ἔκεινους ποὺ περιφανεύονται γιὰ τὴν ἄξια τους. Λυποῦμαι, εὐλιξινῶς, γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἔκτιμησης τὴν πραγματικὴν ἄξια αὐτοῦ τὸν νέον.

— «Ἐφθασε τέλος ἡ μέρα της ἀνάνωσθεος τῆς Μύρας. Στὸ Σίδνευ ἐπιβίσαντος στὸ ὑπερωκέανειο «Μανέτεν». Οὐ Τόμ με τὸ ἄλλα μέλι τῆς Ἐπιτροπῆς ταξίδευσε μὲ τὸ ίδιο πλοῖο. Δὲν εἶναι συναντήσεις καθόλου τὴ Μύρα ἀπὸ τὸν ὥμερο ποὺ ἔκεινη τοῦ εἶναι μιλήσει τόσο περιφρονητικά. Μόλις ἡ Μύρα βρέθηκε στὸ βασιόρι μήπη της μαζί του τοῦ ζητήσεις σηγνογνοῦ μὲ τὸ ἀπότομο φέρεσμα της. Ἐκεῖνος καλύπτορος δῶπος ήταν, γέλασε καὶ τῇ βεβαίωσίσι διὰ τὴν ἔλεγχο παρεξήγησε. Ἡ σκέψις μῶντος ήτι μητέρα της καὶ νὴ θεία της ἐξητυσθανατοῦνταν νὰ τὴν παρέφουντον μὲ τὸν Τόμο, τὴν ἔκανε νὰ φέρεται πάντοτε ψυχογά μαζί του.

Μὲ τὸ ίδιο πλοῖο ταξίδευσε κάποια Μίσσις Μπήτερ, μιὰ ὄμορφη χήρα, νέα ἀδόκιμη. «Η διασκέδασης της ήταν νὰ φλερτάσῃ μὲ τὴν φορά που τῆς δινόντων ἡ εὐκάριστη. Φοινικά, ποὺ παρέθεισε νὰ φαριετιστῇ μὲ τὸν Τόμο. Τὸν γνώριζε ἀπὸ τὸ Σίδνευ καὶ ἔζησε διὰ τὸν πλόντο τους. Οὐ Τόμ δὲν ήταν κανένα παιδιάρη, παύρα ἕνας ἀνδρός τιμαντα ποὺ κρούνων. Σκέρθηκε λοιπόν, διὰ τὸν πατερώντας διάταν η πιὸ επένδυσιμη γνωνία τοῦ κόσμου. Ετοι μὲν ἀφίσις εὐκάρια μὲ μένη μόντο μαρτυρία τοῦ καὶ νὰ τὸν προκαλῇ μὲ κάθε τρόπο. Η Μύρα πάλι—ἀγνώστων ποὺ διέπειρε καθόλου—ζήτησε καὶ ἀπὸ ποιδιά μᾶρισε καὶ αὐτὴ νὰ φλερτάσῃ μὲ τὸν Λόρδο Ντίζον, ἐναν τεραπευτικὸν μενον, τὸν δῶπον εἶχεντας πάντων στὸ πλοῖο. Οὐ Λόρδης ήταν νέος εθνούς κι εὐχάριστος στη συναντηστροφή καὶ λαμπρός χρονεντής. Η Μύρα εἴδησε πολὺ εὐλαβίστι τὴν παρέα του. Βατόδο, τὴν ἔκανε ἐντύπωσι πόσο καλὸς καὶ λεπτός ήταν πάντοτε ὁ Τόμος μαζί της. Καμια μαρφά πάλιος, τὸ καθός την κόπτει τὴν καρδιὰ της νὰ χτυπήσῃ ποὺ δυνατά...

Τὸ βαθόρι εἶχε φθάσει κοντά στὰς νήσους Σοκότρα, ὅταν ξαρνικά κάποιο ἀπόγευμα προσέκρουσε σὲ μιὰ ὄρμα. Σὲ λίγα λεπτά οἱ ἀντίβατροι ἀπὸ φύση, εξερώντας καὶ ἔτερονς ἔξαλοι ἔδω καὶ ἔκει. Οὐ πλοιαρχὸς κι οἱ ἀξιωματοκράτοι προσπάθουν γάλλητον στοὺς ἀλλόφρονες ἐπιβάτες καὶ νὰ ἐπαναφέρουν τὴν ταξιδίαν. Διέταξαν νὰ φρεσσούν διοὺς τὰ σωσισμάτα τους καὶ μὲ ήρεμα νὰ ἐπιτρέψουν στὶς βάρκες.

— Ψυχαριάμια! φώναξε ὁ πλοιαρχός. Υπάρχουν βάρκες ἀρκετές για δύοντας...

Μέσσα στὸ πανικό ἡ Μύρα ἡ δύοις της στιγμὴ τῆς συγκρούσεως βρισκόταν ἀπάντω στὴ γέρνωστα μὲ τὸν Λόρδο ἔχασε ξαρνικά τὸν συνοδὸ τῆς ἀπὸ κοντά της. Σαστισμένη δὲν ἔζησε ἀπὸ ποὺ νὰ προμηθευθῇ ἐναὶ σωσισμῷ γιατὶ ήταν ἀδύνατα πεύα νὰ κατεβῆ κανεῖς κάποιο στὶς καμπίνες διοὺς τὸν νερό εἰχαν πλημμυρίσει τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ διαμερίσματα.

Ἐκείνη τη στιγμὴ ὅμως ὁ Τόμος ὁ δύοις της γέρνει μέσσα στὸ κόσμο πλησίες ἀρρεὶς ἀπὸ κάποιον ἔνα σωσισμὸν καὶ τῆς τὸ φύσεις, κατόπιν τὴν βροτήσεις νὰ μάτη στὴν πρότοη βάρκα καὶ δύοις της ήταν πολλές γεμάτης δύοτον εἴκοσι καὶ νὰ κατεβασθῇ στὴ θάλασσα.

— Εμπάτε καὶ σεῖς κώνιε, νάπάχεις ἀδόκιμα μάθε! φώναξε ἐνας ἀξιωματοκράτος στὸν Τόμο.

Οὐ νέοις ειμαζόταν νὰ ὑπακούσῃ, ὅταν εἶδε κάποιον ἐπιβάτη νὰ πλησίαζε. «Ήταν Ἑνας ἀνδρός μεσοκοτός, δὲν δύοις εἶχε ἀρρωτήσεις στὸ διάστημα ποὺ ταξίδευσε στὸν πλοῖο μεταξύ τῶν οὔρων τοῦ Σίδνευ. Αὐτὸς καὶ ποὺ στεκόταν στὸν πλοῖο της Μύρας. Καὶ τότε σ' ἔστεινη τὴν τραγική στιγμὴ ὃ δύοις διοὺς διόδιασαν τοὺς τὴν θέση του τὸν βράχην σὲ μιὰ στὴ βάρκα. Τὴν θία στιγμὴ ἡ βράχα ἀρρεῖς νὰ κατεβαίνῃ.

— Τοῦ... Τοῦ... τοῦ φωνάξει ἡ Μύρα. Καὶ ἀμέσως προσπάθησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν βάρκα καὶ νὰ γυρίσῃ κοντά του. Μά ήταν ἄρραγε πεταίη. Η βράχα εἶχε ἀποσπαστὴ ἀπὸ τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου κι ἀρργά κατέβαινε στὴ θάλασσα. Αὐτὸς καὶ ποὺ στεκόταν στὸν πλοῖο της Μύρας. Καὶ τότε σ' ἔστεινη τὴν τραγική στιγμὴ ὃ δύοις διούντων διόδιασαν τοὺς τὴν θέση του τὸν βράχην σὲ μιὰ στὴ βάρκα. Τὴν θία στιγμὴ ἡ βράχα ἀρρεῖς νὰ κατεβαίνῃ.

— Τοῦ... Τοῦ... τοῦ φωνάξει ἡ Μύρα. Καὶ ἀμέσως προσπάθησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν βάρκα καὶ νὰ γυρίσῃ κοντά του. Μά ήταν ἄρραγε πεταίη. Η βράχα εἶχε ἀποσπαστὴ ἀπὸ τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου, δὲν δύοις διόδιασαν τοὺς τὴν θέση του τὸν βράχην σὲ μιὰ στὴ βάρκα.

— Ω—εἰπε—εἰσὶ εἰσαὶ Μύρα. Μὲ συγκρωτεῖς, σ' ἔχασα μέσα στὸν κόσμο μου...

— Ήταν ὁ Λόρδης. Πανικοβλήτος εἶχε φροντίσει νὰ σωθῇ ποδῶς αὐτούς...

— Η Μύρα δύοις ούτε τοῦ ἀπάντησε. Διὸ δρεῖς κατόπιν, κάποιο πλοῖο ποὺ περινόσθη περιμάζεψε τοὺς ναυαγούς. Η Μύρα ἀναγνώρισε ἀπὸ μαρφά τὴν ὑψηλὴ σιλουέτα τοῦ Τόμου, ἡ οποῖα εξαρχώμενη ἀπάντω στὸ κατάστρωμα. Τὸν εἶδε ποὺ κόπτει τὴ βάρκα τους καὶ τὸ γεμάτο ἀγνοία βλέμμα τοῦ ποὺ τὴν ἀναζητοῦσε. Εἶδε τὴ καρδιὰ ποὺ φωτίσει τὸ πρόσωπο του διαν τὴν ἀναγνώρισε. Κι-

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΟΥΡΑΡΕ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1563)

τοια... Τὸ ἔκανα προπάτων γι' αὐτὸν... γιὰ τὸν πατέρα με αὐτοῦ... μ' ἓνα εἰδός τρέλλας...

— Μὲ ἀγαπούσσε δοσο καὶ τὰ παιδιά του... Παρ' ὅλη τη φτώχεια, οὐτος σκέψητε ποτὲ νὰ μὲ διόδη, ἐξακολούθησε ὁ Πιέρ με τὰ μάτια του πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Γι' αὐτό, μόλις είδα τὰ βέη...

Στάθηκε πνιγμένος ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς του. Καὶ ἡ Χ. Λεφέρδο σκέψητε διὰ εἰληπτικούς της μάτια της ψυχικῆς καὶ τοὺς λυγμούς της θεραπεύεις, ποτὲ δὲ πρόβλεψαν οὐτε θεραπεύουσιν ποτὲ σύντομον γάρ νούσος...

— Δέν πρέπει νὰ τὸ ιδιό παιδί της έλεγε. Θα τὸ σκέψεται παντοτε...

Θά γινει δυστυχισμένος... ποτὲ δυνατισμένος...

Αύτὸς ήταν ἀλλήθευτα. «Αν ὁ Ζάκ μάθανε τὴν ἀλήθεια θά βασανίζεται σ' οὐτό του τὸ ζωὴν... Κάθε μπουκάια ψωμιού θα τοῦ θάνατον πάντα πάντα προσέρχεται καὶ τὸν παρακλήσεις για τελευταία φορά να σημάνθησε;

— Τὸν παρακαλεῖσα γονιτσάτος, τὸν ικέτευσα λαίγοντας... Μά ἔκεινος ἀρρέπει νὰ γέλη... Τότε κι ἔγω άφοτα τὸ βέλος καὶ τὸν σπότων...

Δεκάπεντα μῆνες ἀγνότερα, ὁ καὶ ἡ Χ. Λεφέρδο, πλούσιοι πειά, πήγαν νά—δοντας τὰ μικρὸ Πιέρ στὸ νεκταραπέλο. Τὸ φτωχὸ παιδί εἶδε σήνα σιγά—σιγά κι εἶπε πεθάνει λίγο καιρὸ μετά τὰ γεγονότα που δημηθράκαμε.

— Τοῦλάχιστον, τοῦ ογκανά, πήρε τὸν παρακλήσεις για τελευταία φορά να σημάνθησε;

— Κι οὐδὲ στάθηκαν ἀφούντο προσθέσαν στὸν τάφο του, ἐνώ ἔνα δάχυ φανιάντα στὴν ἀρχή τὸν ματιῶν τους.

— Επειδὴ ο Ζάκ είτε:

— Τὸ ἀγαπόντα σῶμα παιδί μου, αὐτὸν τὸ παιδί.

— Η γνωτικά του τὸ πιθύνθει:

— Αν ἔζησε πόσο σ' ἀγάποτε... Η μητέρα σου σ' ἀγάπητης τρυφερά καὶ ποτὲ λίγο μετά τὸ σύζυγο τους διάσημος σ' ἄγαπο γέννων... Ε., λοιπόν, αὐτὸν τὸ παιδί σ' ἀγάποτε πειρασθέτρο ἀπὸ δι. τι σ' ἀγάπα... πειρισθέτρο ἀπὸ τὴν ιδιαί της ζωῆ.

J. H. ROSNY, AINE

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΠΕΡΝΑ ...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1561)

— Νὰ τι συμβαίνει, τοῦ εἶπε ἀπότομα δὲ Σαμουσάριας δίνοντάς του τὸ χρόνι ποιητικόν...

Κι ἔγραψε...

— Αύτος εἶδε καὶ γραμματάκια, τὰ γράμματα τῆς Ελλής...

Κατόπιθεστας νὰ διαβάσῃ.

— Η Ελληνες φύγει μὲ τὸ διάσκαλο της τῶν ἀγράτων τὸν ἀληνηκόν! Ο Παρασσόνης, ἀφοῦ στάθηκε λίγο να συνέρθη, προχώρων στὴν ἀνάγνωση τῆς Επιστολῆς. Μά καὶ ήταν μόνος. «Ολοὶ εἶχαν φύγει καθὼς διάβασε. Κι ἔλεγε ἡ Ελλήν στὸ δέλτα:

— Βλέπετε ὅμως καὶ πάλι δὲν ἔργα απ' τὶς συμβούλες σας! Δὲν πῆρα κανέναν ὄντας καὶ ἀνυπαλό, πήρε ἔναν δόχημο διὰλ σοφό! Κι εἰνε σοφές, σοφές...

— Ο Παρασσόνης ἀρρεῖς νὰ ἀποκολλήσῃ:

— Πάσι, πειά εἶπε.

— Κείνη τη στιγμὴ ἔνα ποδοβόλητο ἀλόγων ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν έξω. Ήπαντος δὲ καθαβαίνεις ποιητικός ποιητοῦ...

— Ο Παρασσόνης πεταίησε στὴν πρόσθια πορταδόσεις, περνάει, περνάει, περνάει...

— Οι μάρτιοι μουνάρια στὴν πρόσθια πορταδόσεις ποτὲ δεν θέλωνται...

— Μιλάεις σοβαρά, Τόμο; Κι ἔγω θαρρούσα ποτέ...

— Μικρὴ ἀνόητη, εἶπε ὁ νέος τὸν πρωρεῖα, σ' ἀγάπατο πάπ την πρότιγη ποιητική του ονομασία στὴν καρδιάς σου, ἀπάντω στὸ ποτάμι. Γιαὶ ναμάι εἰλικρινής, η πρότιγης τῆς θείας Τζέιν!

— Είνε τῷρι πάντα σημαντικέννια γιατὶ ἀγάπατον τὸν ἀνδρα πού εἶχε περιφρονήσει....

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ὅταν μετά πέντε λεπτά η Μύρα ἀνέβηκε τὴ σκάλα του καραβιού, δὲν Τόμη τὴ δέλτης η μαχτάρα μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

— Τόμο!... Τόμο... ψιθύνεις μονάρια κι νέα.

— Νόμιζα πώς ἀγαπούσθησε τὸν Λόρδη—εἶπε δὲ Τόμο καθός τὴ γέμιζε φιλά—γινή αὐτὸν προσπαθούσα νὰ παρηγορηθῶ μὲ τὴ συντροφιά τῆς Μίσσις Μπήτε.....

— Μιλάεις σοβαρά, Τόμο; Κι ἔγω θαρρούσα ποτέ.....

— Μικρὴ σοβαρή, εἶπε δὲ Λόρδη, σ' ἀγάπατο πάπ την πρότιγη ποιητική του ονομασία στὴν καρδιάς σου, ἀπάντω στὸ ποτάμι. Γιαὶ ναμάι εἰλικρινής, η πρότιγης τῆς θείας Τζέιν ποτέ.....

— Ο! Ο! Η πρότιγης τῆς θείας Τζέιν!—εἶπε η νέα καὶ γέλασε.

— Άλλη μέσα της ουλλογίστων: «Άλληθεια, η άξιοθάμαστες γνωναίκες ποὺ εἶνε μάρτιος καὶ τὴ θεία Τζέιν!»

Είνε τῷρι πάντα σημαντικέννια γιατὶ ἀγάπατον τὸν ἀνδρα πού εἶχε περιφρονήσει....